

УДК 343.8

*Колодяжний М. М.,
провідний науковий співробітник
науково-дослідного центру з питань
діяльності органів та установ
Державної кримінально-виконавчої
служби України і пробації Інституту
кримінально-виконавчої служби*

ГРОМАДСЬКИЙ ВПЛИВ НА ПЕНІТЕНЦІАРНУ СИСТЕМУ (НА ПРИКЛАДІ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕНСИЛЬВАНСЬКОГО ТЮРЕМНОГО ТОВАРИСТВА)

У статті розглянуто діяльність Пенсильванського тюремного товариства – однієї з найстаріших громадських організацій США, що упродовж 230 років здійснює пенітенціарну опіку засуджених, окреслено його внесок у формування пенсильванської тюремної системи, простежено еволюцію форм громадського впливу на в'язничну систему штату, визначено основні аспекти діяльності товариства на сучасному етапі.

Ключові слова: пенітенціарні системи, Пенсильванське тюремне товариство, квакери, виправне покарання, система одиночного утримання.

В статье рассмотрена деятельность Пенсильванского тюремного общества – одной из старейших общественных организаций США, которая на протяжении 230 лет осуществляет пенитенциарную опеку осужденных, определен его вклад в формирование пенсильванской тюремной системы, анализируется эволюция форм общественного влияния на тюремную систему штата, определены основные аспекты деятельности общества на современном этапе.

Ключевые слова: пенитенциарные системы, Пенсильванское тюремное общество, квакеры, исправительное наказание, система одиночного содержания.

Постановка проблеми. Сфера виконання покарання, безперечно, перебуває в площині публічних інтересів, які варто розглядати крізь призму потреб усього суспільства, а не лише держави. Не «машина примусу» чи «безособовий механізм» зацікавлені в ефективній кримінальній політиці, а насамперед, громадяни, які оплачують, у виді податків, утримання злочинця в місцях несвободи, а потім живуть поруч з тим, хто

відбув покарання і, нерідко, став ще більш небезпечним.

Концепт «виконання покарання та реабілітації в громаді», що актуалізується нині в Україні, не є нововведенням, і при послаблені ролі державних інституцій як тотального єдиного інструменту повертає нас до традиційних форм опіки громади над особою, яка порушила норми суспільного співжиття. Один з піонерів ідеї виправного покарання, англійсь-

кий економіст, квакер Дж. Беллерс порівнював суспільство із сім'єю, член якої оступився, учинивши злочин. За таких обставин сім'я зробила б усе, щоб зберегти йому життя і направити на правильний шлях. Так і суспільство, створивши в тюрмах гідні умови утримання, підтримувало б свого «блудного сина», даючи йому можливість змінитися на краще [1, с. 67].

Ідеї ранніх протестантських просвітителів розвинуто у Новому світі, де невдовзі з'явилися товариства тюремної опіки, у результаті активної діяльності яких сформувалися перші пенітенціарні системи. У більшості країн світу такі громадські організації, відійшовши від виключно релігійної складової, продовжують свою діяльність у сфері пенітенціарної чи постпенітенціарної опіки й сьогодні. Цей досвід вони накопичували упродовж десятиліть. Для України, держави, що лише формує власну в'язничну, кримінально-виконавчу чи то пенітенціарну систему, він становить неабиякий інтерес у контексті вдосконалення правового регулювання та здійснення громадського впливу на виправлення і ресоціалізацію засуджених.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Історіографія проблеми громадського впливу на сферу виконання покарань досить широка у кримінально-виконавчому науковому дискурсі. Серед останніх робіт виділимо дисертаційне дослідження О. С. Турчиної, у якому розкрито місце та роль громадського впливу в системі засобів виправлення і ресоціалізації засуджених і, зокрема, проаналізовано зарубіжний досвід [2]. Трансформацію громадського контролю за виконанням покарань в іс-

торичній ретроспективі простежено В. М. Пальченковою [3]. Загальнотеоретичні засади та досвід громадського контролю за дотриманням прав засуджених у США висвітлено в монографії Я. Ю. Ресента «Организация и правовое регулирование взаимодействия общественных наблюдательных комиссий с органами и учреждениями УИС» (2017). Але в більшості значених праць тюремні благодійні товариства згадуються лише побіжно.

Окремо слід виділити дослідження американських теологів, юристів та істориків, безпосередньо присвячені діяльності Пенсильванського тюремного товариства (Товариства) та історії формування пенсильванської пенітенціарної системи (Н. Е. Barnes, К. Considine, Л. В. DePuy, Н. Johnston, С. R. Henderson, М. W. Meskell, Negley К. Teeters). Саме вони та звіти Пенсильванського тюремного товариства, що охоплюють період з 1787 по 1966 рр., лягли в основу цього дослідження. Аспекти діяльності Товариства на сучасному етапі висвітлено на його офіційному сайті та в довідкових буклетах.

Постановка завдання. Метою цієї статті є характеристика та аналіз основних аспектів діяльності Пенсильванського тюремного товариства як в історичній ретроспективі, так і на сучасному етапі.

Виклад основного матеріалу. Досвід держави з розвинутими демократичними інституціями, що традиційно плідно взаємодіють з пенітенціарними установами і надають реальну допомогу засудженим, видається досить актуальним для України. Сполучені Штати Америки – одна з перших країн, де було реформовано кримінальне законодавство з метою його гуманізації і сформовано

пенітенціарні системи. Усе це відбувалося саме завдяки зусиллям громадських та релігійних організацій.

У Пенсильванії власник колонії В. Пенн, який і сам був засуджений в Англії за приналежність до релігійного «Товариства друзів» (квакерів), скасував доволі суворий Кримінальний кодекс, що діяв у всіх інших частинах Британської Північної Америки. Новий кодекс залишив покарання у виді смертної кари (що було надзвичайно поширене на той час в Англії та колоніях) лише за вбивство, установивши тюремне ув'язнення з важкими роботами і штрафи як основні види покарання. До того часу у в'язницях утримувалися переважно особи, які чекали суду, та боржники.

Отже, постала проблема реалізації покарання у виді позбавлення волі. Ідеологи квакерів (більшість населення Пенсильванії належало до «Товариства друзів»), визнаючи відповідальність суспільства за злочинність, закликали сприймати моральне падіння з турботою про спасіння – «зло може бути переможене лише добром». Критикуючи чинну в метрополії каральну систему, Дж. Фокс, Дж. Беллерс та В. Пенн запропонували кардинально нову концепцію тюремного ув'язнення як засобу перетворення злочинця в законослухняного громадянина, а не просто покарання. Оскільки, на їх думку, жодна людина не буває повністю втрачена, наскільки б злочинцем вона не була, єдиний правильний підхід – сприяти її відновленню [4].

Пенсильванія стала піонером у процесі тюремних перетворень. 1773 року у Філадельфії зведено нову будівлю тюрми Walnut Street. Наступного року відбувся перший конгрес, на якому обговорено перспективи

тюремної реформи. Заради справедливості слід зазначити, що рух за покращення умов утримання в'язнів розпочався в Пенсильванії не без впливу тюремних реформ у метрополії, оскільки діяльність та праці Дж. Говарда, Дж. Хенуея, французьких та італійських просвітителів були широко відомі за океаном.

1776 року завдяки зусиллям Б. Франкліна, одного з батьків-засновників США, утворено першу громадську організацію – Товариство допомоги стражденим ув'язненим Філадельфії (Philadelphia Society for Assisting Distressed Prisoners) [5]. Філадельфія в цей період була фактично центром новітніх державницьких перетворень: там відбувався II Континентальний конгрес, 1776 р. підписано Декларацію незалежності США тощо. Під час війни за незалежність товариство було вимушене згорнути діяльність. Після її завершення члени товариства долучилися до розроблення нового Кримінального кодексу штату, ухваленого 1786 р. [6, р. 845]

1787 року члени Товариства допомоги стражденим ув'язненим Філадельфії разом із місцевими філантропами започаткували Філадельфійське товариство полегшення страждань у державних в'язницях (Philadelphia Society for the Alleviation of the Sufferings of State Prisons), сьогодні більш відоме як Філадельфійське чи Пенсильванське тюремне товариство (Pennsylvania Prison Society).

Перше засідання Товариства відбулося 8 травня 1787 року. На ньому були присутні Б. Раш, Д. Моррісон, Т. Ллойд, Т. Вістар, Д. Джеймс та інші. У перші роки існування Товариство об'єднало близько 150 членів, що належали до різних релігій-

них та професійних груп: квакери і євангелісти, промисловці, лікарі та юристи [7, р. 2]. Отже, поширене твердження про те, що Товариство засноване виключно квакерами, є не зовсім правильним. Серед його членів останні становили лише половину. Одним із перших його лідерів був англіканський єпископ В. Вайт, що обіймав посаду президента Товариства до самої смерті у 1836 р.

Конституція Товариства визначала основні засади, мету діяльності та організаційну структуру. У преамбулі зазначалося: «якщо ми, керуючись християнськими заповідями, замислимося над суспільними проблемами: бідністю, голодом, холодом, а також жалюгідними умовами утримання засуджених та зловживаннями тюремників, то безперечно почнемо співчувати тим, хто перебуває у в'язниці. Але завдяки зусиллям громади їх невинуваті страждання можуть бути припинені. Слід віднайти такі види і способи покарання, які б замість примноження пороку, стали б засобом виправлення, давали б можливість нашим «братом» повернутися до чеснот і щастя. Упевнені в цих істинах, члени Товариства об'єдналися задля досягнення цього» [8, р. 9].

Відповідно до установчих документів, до складу Товариства входили президент, два віцепрезиденти, скарбник, два секретарі, чотири лікарі, виборчий комітет з дванадцяти осіб та виконавчий комітет з шести осіб. Останньому було надано повноваження відвідувати в'язниці та дізнаватися про умови утримання, фіксувати факти порушення наглядачами прав ув'язнених, вивчати вплив позбавлення волі на їх моральний стан [8, р. 9].

Члени Товариства докладали неабияких зусиль для покращення умов утримання в державних в'язницях, допомагали засудженим, надаючи одяг та гроші. Його члени здійснювали моніторинг в'язниць, роздавали засудженим Біблії, читали проповіді. Візитери виконавчого комітету після інспектування в'язниць складали звіти [9, р. 3].

Упродовж 80-х років XVIII ст. члени Товариства розробили основні заходи, які слід було б упровадити в практику державних тюрем. Останні мали стати «робочими місцями для правопорушників та нероб» [5]. Однак вони засуджували каторжні роботи, передбачені Кримінальним кодексом, і наполягали на більш індивідуальному підході з урахуванням можливостей та навичок кожного засудженого [6, р. 846]. Товариство вимагало скасувати кайдани, реформувати систему оплати праці тюремних наглядачів, установивши фіксовану заробітну плату, сформувати команду тюремних інспекторів, призначених урядом, упровадити роздільне утримання різних категорій засуджених, організувати окремі заклади для жінок [7].

Однак основним завданням було розроблення концепції виправного покарання. Члени Товариства ставили за мету не лише тюремні перетворення, вони хотіли «реформувати» злочинця, і релігія в процесі морального переродження мала відгравати ключову роль. І хоча члени Товариства належали до різних релігійних груп, за основу взято квакерську ідею «внутрішнього світла». Квакери вірили, що «частинка Бога» існує всередині кожної людини незалежно від віку, статі, соціального статусу, національності, моральних

якостей тощо. Саме це «світло» дасть можливість найбільш запеклому злочинцю покаятися й виправитися. Однак покаяння вимагало глибокої і тривалої спокути в особливих умовах повного усамітнення. Дослідники припускають, що основи філософії одиночного утримання заклав один із засновників Товариства психіатр Б. Раш, який вважав злочин хворобою і наполягав на ізоляції «хворих» на період лікування [1, с. 69]. З приводу впливу одиночного утримання на психіку засуджених члени Товариства неодноразово радились і дискутували з британськими психологами [10, р. 378].

Упродовж перших років діяльності членами Товариства розроблено концепцію виправного покарання, основними складовими якої були утримання в одиночних камерах, праця та релігійне виховання. Пізніше вона стала відома як пенсильванська чи філадельфійська система.

Відповідні пропозиції щодо вдосконалення режиму утримання подано до законодавчого органу штату. У результаті цього 1790 р. ухвалено закон, що дозволяв побудову нового одиночного корпусу в тюрмі Walnut Street і впровадження «виправного режиму». Засуджені повинні були утримуватися окремо один від одного, працювати та молитися задля виправлення та духовного зцілення. В інших же корпусах засуджені продовжували перебувати в переповнених брудних загальних камерах.

14 грудня 1801 р. Тюремне Товариство звернулось до громадськості: «З моменту створення в'язниці ми мали на меті провести експеримент "самотності" і використовувати працю засуджених. Багаторічний досвід показав нам, що в нинішньому

стані в'язниці така спроба практично неможлива. Тому ми просимо, щоб ви виділили такі кошти, які можуть здатися вам найбільш адекватними, щоб відокремити арештантів один від одного та залишити їх наодинці з собою та Богом. Наслідки спроби зобов'язуємось вам надати» [7, р. 3].

З огляду на переповненість в'язниці Walnut Street, члени Товариства вирішили відкрити ще один заклад – Arch Street Prison, де б утримувалися волоцюги, нероби, боржники та підсудні. Перші в'язні з'явилися там 1816 р. Утримання не було роздільним, отже підозрюваний у вбивстві міг знаходитися пліч-о-пліч з малолітнім бродягою. Під час епідемії холери у Філадельфії в Arch Street Prison за день померло 70 осіб. В'язниця на Arch Street проіснувала близько 20 років. Досвід організації режиму утримання в'язнів лише утвердив тюремних реформаторів у необхідності суворого одиночного утримання [11, р. 5].

Але в існуючих в'язницях було доволі складно ефективно впроваджувати суворе одиночне утримання через переповненість тюрем і залучення засуджених до загальних робіт. Виникла необхідність звести кардинально новий тюремний комплекс, що підходив би для цього. Новий заклад мав бути не «тюрмою», а місцем для покаяння, тому й обрали назву «пенітенціарій».

Члени Товариства віднайшли значну суму для будівництва пенітенціарію за принципом одиночного ув'язнення. Слід було спорудити такий комплекс будівель, щоб забезпечував ізоляцію засуджених, їх працю та контроль над ними. Таким закладом мав стати Західний Пенітенціарій у Пітсбурзі, зведений упродовж

1818–1828 рр. Однак він, хоч і вражав своїми розмірами, виявився мало придатним для одиночного утримання.

Реалізувати в архітектурі концепцію одиночного утримання вдалось у Східному державному пенітенціарії у Філадельфії. Революційний проект пенітенціарію подав 1821 р. на конкурс молодий англійський архітектор Дж. Хевіленд. Під час його розроблення враховано всі основні вимоги тюремних реформаторів: виправна мета покарання, роздільне розміщення різних категорій ув'язнених, виключне утримання в одиночних камерах, залучення до праці, унеможливлення будь-яких контактів між засудженими, усамітнення і спілкування з Богом через мовчазну молитву [11, р. 4–5].

Будівництво Східного державного пенітенціарію тривало впродовж 1823–1836 рр. під особистим контролем Дж. Хевіленда. Четверо з одинадцяти членів комісії з будівництва пенітенціарію були представниками Товариства [7, р. 3]. 1829 року виправну установу, що стала взірцевою для організації відбування покарання за одиночною системою, відкрито. Дж. Хевіленд обрав радіальний тип розміщення корпусів пенітенціарію. Від центральної вузлової будівлі віялом відходило сім корпусів з одиночними камерами та критими галереями-переходами. Дворики для прогулянок було спроектовано окремо для кожного засудженого. Лікарня та лазня облаштувались у вигляді одиночних палат та душових. Церква, що слугувала й для навчання, містила ряди розташованих амфітеатром будок, з яких в'язні не могли дивитися на своїх сусідів ні в бік, ні вгору, ні вниз, а

бачили лише священика. У просторих камерах, крім ліжка, водопровідного крана й туалету, обладнали місце для роботи (засуджені шили взуття, ткали тощо). Будівля була оснащена за останнім словом техніки – мала центральне опалення, загальну систему каналізації та водопостачання [6, р. 854; 11, р. 5]. Східний пенітенціарій став символом «нового виправного закладу», за його зразком зводилися виправні тюрми і в інших штатах та країнах.

Реформаторам вдалося внести зміни до законодавчих актів, і всі подальші тюремні установи мали б споруджувати за таким же планом. Роль Товариства полягала в нагляді та захисті прав засуджених, відвідуванні в'язниць та допомозі особам, які відбували покарання. Власне, за суворой одиночної системи утримання представники Товариства та священнослужителі були єдиними, з ким засудженим дозволялося спілкуватися. Вважалося, що саме вони можуть справити на злочинця позитивний вплив. Згодом членам Товариства на законодавчому рівні надано доступ до всіх виправних закладів. Так було закладено підґрунтя для формування інституту офіційних візитерів.

Однак доволі швидко стало очевидно, що одиночне утримання має багато недоліків: воно дуже дороге, засуджених проблематично зайняти індивідуальною роботою, їх психічний стан викликав велике занепокоєння в лікарів, адже багато хто втрачав розум чи страждав на психічні розлади. Через переповненість в'язниць складно було забезпечувати одиночне утримання.

Слід констатувати, що реформаторам вдалося реалізувати свою концепцію, але на практиці вона не

дала бажаних результатів. І хоча суворе одиночне ув'язнення в Пенсильванії формально скасовано 1913 р., але вже з кінця 40-х років XIX ст. мало де в США застосовувалося [9, р. 11].

Члени Товариства продовжували інспекції тюрем і благодійну діяльність. 1845 року засновано Журнал тюремної дисципліни і філантропії, що публікувався щокварталу. Мета видання – інформувати громадськість щодо питань, пов'язаних з тюремним ув'язненням.

Члени Товариства працювали над розробленням законопроекту про скорочення строку ув'язнення засудженого в разі його хорошої поведінки, який затверджено 1861 р. Великий їх внесок і в прийнятті на загальнодержавному рівні законів про умовно-дестрокове звільнення та покарання з іспитовим строком [5].

1887 року, щоб підкреслити приналежність Товариства до загальнонаціонального руху з реформування сфери кримінальної юстиції, його назву змінено на «Пенсильванське тюремне товариство» [7, р. 4].

Основними цілями роботи Товариства упродовж першої половини XX ст. було покращення умов утримання засуджених та розбудова пенітенціарних закладів, а також захист прав засуджених і надання їм допомоги в утвердженні на шляху виправлення. Члени Товариства почали займатися численними дослідженнями, сподіваючись краще зрозуміти, що спонукає людей до злочинних діянь, і визначити найбільш ефективні та справедливі шляхи покарання.

На початку XX ст., коли відбувся відхід від пенітенціарно-покаяльної системи, капеланів та представників громадських і релігійних організацій

вважали лише перешкодою для управління в'язницею. Їх часто сприймали як непотрібних, оскільки вчителі, психологи та інші фахівці займали їх місце [14]. У 30–50-х роках XX ст. у США переважав медично-реабілітаційний підхід у сфері виконання покарань, тому пасторів у в'язницях переважно замінили психологами, психіатрами та педагогами. Товариство стало більш професійно підходити до питань тюремної опіки: за власні кошти наймало фахівців, які працювали із засудженими та їх сім'ями, надавали правничу, психологічну консультативну допомогу тощо [15].

На сучасному етапі Товариство визначає такі три основні напрями своєї діяльності: інспектування в'язниць і нагляд за дотриманням прав засуджених, відвідини засуджених, допомога після звільнення. Товариство займається розробленням змін до законодавчих актів з питань дострокового звільнення, працевлаштуванням засуджених, допомагає сім'ям засуджених, надає транспорт для відвідин тюрем родичами, проводить регулярні зустрічі з директорами й адміністрацією тюрем та виправних закладів. Також Товариство реалізує низку програм щодо засуджених і осіб, які звільнилися з в'язниці, та їх родин. Наприклад, Reentry Service Programs має на меті надихнути колишніх засуджених стати гідними членами суспільства. Для засуджених, у яких є діти, пропонується інтерактивний курс з оволодіння навичками спілкування з дитиною, позитивного розвитку сім'ї тощо. У межах програми наставництва засудженому після звільнення надається допомога з тимчасовим житлом, працевлаштуванням або ж

його підтримують у родині, надають необхідні консультації [16].

Товариство видає інформаційний бюлетень (Correctional Forum), «Тюремний журнал» («The Prison Journal»), що виходить шість разів на рік і є науковим виданням, на сторінках якого обговорюються нагальні проблеми пенології, реабілітаційних, медичних програм, публікуються звіти про впровадження інноваційних програм у в'язницях тощо, а також видається газета Graterfriends, де друкуються статті та есе засуджених [12, р. 4].

Основними перспективними напрямками вдосконалення своєї роботи на майбутнє очільники Товариства визначають надання громадськості правдивої інформації про стан справ у в'язницях штату, посилення співпраці з іншими громадськими організаціями, ширше використання мережі волонтерів, залучення фахівців для здійснення моніторингу дотримання прав засуджених, зібрання більшої кількості коштів для благодійної діяльності [16].

Незважаючи на трансформацію діяльності Товариства упродовж понад двохсот років, основна його місія залишається незмінною – запроваджувати раціональний підхід до кримінальної політики та гуманізації тюрем. «Нести світло» (Bringing Light) засудженим і всім тим, хто цього потребує, – і сьогодні гасло Товариства.

Ключовою складовою Товариства є волонтери (близько 800 осіб) або, як їх називають, офіційні візитери, які відвідують в'язниці в усій Пенсильванії. Законодавчі акти штату дозволяють Товариству призначати добровольців для відвідування будь-якої в'язниці. Такі офіційні відвіду-

вачі мають право проводити приватні бесіди з будь-яким засудженим. Інколи вони є єдиними, хто відвідує засудженого, до якого не приїжджають родичі чи знайомі, підтримуючи зв'язки з ним. Кожного місяця надходить близько 200 запитів на подібні візити від засуджених чи членів їх родин. Волонтери також надають допомогу особам після звільнення, проводять відповідні програми, інспектують установи.

Товариство є єдиною організацією в штаті, якій надано такі повноваження. Це також єдина некомерційна організація в США з таким широким доступом до в'язниць [17].

Висновки. Формуванню перших пенітенціарних систем передувало створення благодійних організацій допомоги ув'язненим у контексті загальнодержавного руху за гуманізацію покарання в північноамериканських штатах. Одними із піонерів у цій діяльності були релігійні та громадські діячі Пенсильванії, де 1776 р. організовано Товариство допомоги стражденним ув'язненим Філадельфії, члени якого разом із філантропами та активними громадянами штату 1787 р. заснували Філадельфійське товариство полегшення страждань у державних в'язницях, що діє ось уже 231 рік і з 1887 р. має назву «Пенсильванське тюремне товариство».

У процесі діяльності з покращення умов утримання у в'язницях члени Товариства упевнилися в необхідності створення якісно нової установи для правопорушників, у результаті чого, на основі досліджень в галузі пенології та медицини, робіт європейських просвітителів та тюремних реформаторів, праць ідеологів квакеризму, ними розроблено концеп-

пцію виправного покарання, метою якого була зміна свідомості правопорушника внаслідок релігійного впливу і, як наслідок, його покаяння. За основу взято ідею «частки божественного світла», що існує всередині кожної людини і дасть можливість виправитись і покаятися навіть найбільш запеклому злочинцю, лише слід створити відповідні умови. Ключовими складовими концепції визначено такі: роздільне розміщення різних категорій ув'язнених, виключне утримання в одиночних камерах, залучення до праці, унеможливлення будь-яких контактів між засудженими; усамітнення і спілкування з Богом через мовчазну молитву. Найповніше ідеї реформаторів вдалося реалізувати в Східному державному пенітенціарії, спорудженому впродовж 1823–1836 рр. за розробленим на вимогу Товариства проектом архітектора Дж. Хевіленда. Утверджений режим утримання засуджених дістав назву пенсильванської, чи філадельфійської, пенітенціарної системи, або системи роздільного одиночного утри-

мання, яку пізніше запозичено європейськими тюремними реформаторами.

Після невдач у реалізації цієї системи через її високу вартість та переповненість в'язниць, члени Товариства зосередили свою діяльність на підготовці нормативно-правових актів, зокрема законів про умовно-дострокове звільнення та покарання з іспитовим строком, інспектуванні тюрем, наданні допомоги засудженим та особам, що звільнялися.

На сучасному етапі Товариством визначено такі основні напрями діяльності: інспектування в'язниць і нагляд за дотриманням прав засуджених, відвідини засуджених, допомога після звільнення. Усе це реалізують волонтери (офіційні візитери), яким державними органами штату на законодавчому рівні надано досить широкі повноваження щодо інспектування в'язниць, спілкування із засудженими та ін. Товариство видає інформаційний бюлетень, «Тюремний журнал» та газету Graterfriends.

Список використаних джерел

1. Васильева С. А. Идеология квакеров и возникновение филадельфийской системы тюремного содержания. *Вестник Рязанского государственного университета имени С. А. Есенина*. 2015. № 4 (49). С. 64–74.
2. Турчина О. С. Громадський вплив як один з основних засобів виправлення і ресоціалізації засуджених : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08; Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2018. 217 с.
3. Пальченкова В. М. Трансформація громадського контролю за виконанням покарань: історико-правовий аналіз : монографія. Запоріжжя : Акцент, 2013. 523 с.
4. Квакерская вера и практика. Книга христианской дисциплины Годового Собрания Друзей (квакеров) в Британии. П. 23.95. URL: <http://quakers.ru> (дата звернення: 04.11.2018).
5. Pennsylvania Prison Society. *Henderson C. R. Papers*. [Box 2, Folder 10]. Special Collections Research Center, University of Chicago Library. URL: <https://socialwelfare.library.vcu.edu/corrections/pennsylvania-prison-society/> (дата звернення: 08.11.2018).
6. Meskell M. W. An American Resolution: The History of Prisons in the United States from 1777 to 1877. *Stanford Law Review*. Vol. 51. № 4. P. 839–865 URL: <http://www.jstor.org/stable/1229442> (дата звернення: 04.11.2018).

7. The Historical Society of Pennsylvania. Collection 1946; Pennsylvania Prison Society Records, 1787–1966, n.d., 1 box, 29 vols., 5 lin. feet. URL: https://hsp.org/sites/default/files/legacy_files/migrated/findingaid1946prisonsociety.pdf. (дата звернення: 09.11.2018).
8. The Journal of Prison Discipline and Philanthropy. Philadelphia Society for Alleviating the Miseries of Public Prisons, Pennsylvania Prison Society. January. 1886. URL: <https://archive.org/details/journalprisondi06socioog/page/n8> (дата звернення: 04.11.2018).
9. Considine K. «The Tragedy of the Penitentiary»: The Philadelphia Society for Alleviating the Miseries of Public Prisons and the Formation of the Eastern State Penitentiary. *Concept*. 2009. Vol. 32. P. 1–14.
10. Teeters N. K. The Pennsylvania Prison Society. A Century and a Half of Penal Reform. *Journal of Criminal Law and Criminology (1931–1951)*. Vol. 28. № 3. P. 374–379.
11. DePuy LeRoy B. The Triumph of the «Pennsylvania System» at the State's Penitentiaries. *Pennsylvania History: A Journal of Mid-Atlantic Studies*. Vol. 21. № 2 (April, 1954). URL: <https://ia801608.us.archive.org/10/items/triumphofpennsyl00depu/triumphofpennsyl00depu.pdf> (дата звернення: 09.11.2018).
12. Johnston N. Prison Reform in Pennsylvania. *The Pennsylvania Prison Society since 1787*. URL: http://media.wix.com/ugd//4c2da0_41bed342ea390827839e1ffa4b3dca97.pdf (дата звернення: 04.11.2018).
13. Barnes H. E. The evolution of penology in Pennsylvania : a study in American social history. 1927. 414 p.
14. Dammer Harry R. Religion in Corrections. *Encyclopedia of Crime and Punishment*. Vol. 3. 2002. P. 1375. URL: <http://www.scranton.edu/faculty/dammerh2/ency-religion.shtml> (дата звернення: 04.11.2018).
15. Michel L. Pennsylvania Prison Society. *Encyclopedia of Greater Philadelphia*. URL: <https://philadelphiaencyclopedia.org/archive/pennsylvania-prison-society> (дата звернення: 10.11.2018).
16. Bringing Light. Pennsylvania Prison Society. 2018 Annual Report. 13 p.
17. Pennsylvania Prison Society: офіційний сайт. URL: <https://www.prisonsociety.org/> (дата звернення: 10.11.2018).

M. Kolodiazhnyi,
*Leading Researcher of the Scientific-Research
Centre on Activities of the Bodies and
Establishments of the State Criminal-
Executive Service of Ukraine and Probation of
Institute of Criminal-Executive Service*

PUBLIC INFLUENCE ON THE PENITENTIARY SYSTEM (ON THE EXAMPLE OF THE ACTIVITIES OF THE PENNSYLVANIA PRISON SOCIETY)

The article examines the activities of the Pennsylvanian Prison Society, which is one of the oldest public organizations in the United States. It has been providing the penitentiary care for convicts during 230 years. The religious leaders and state officials in Pennsylvania were among the pioneers in that sphere. In 1776 the Society for the Assistance to the Suffering Prisoners of Philadelphia was founded. In 1787

its members together with the philanthropists and active citizens of the State founded the Philadelphia Society for the Relief of Suffering in the State Prisons. Since 1887 it was called the Pennsylvania Prison Society.

In the process of improving the living conditions in prisons, the members of the Society became convinced that there was the need to create a qualitatively new penal establishment for the convicts. The concept of correctional punishment was developed. Its purpose was to change the offenders' consciousness as a result of the religious influence and their repentance. The key components of the concept were the following: separate location of different categories of prisoners; holding of inmates exclusively in the single cells, their employment and the impossibility of any contacts between the convicts; the solitude and communication with God through the silent prayer. The most complete ideas of the reformers were implemented into practice in the Eastern state penitentiary establishment. The approved regime of holding the inmates was called the Pennsylvanian or Philadelphia penitentiary system. It was the solitary confinement system, which was later followed by the European prison reformers.

After some failures of that system due to the high price of its implementation and overcrowded prisons, the members of the Society focused their activities on drafting the new legal acts, in particular the laws on parole and probation. They took part in inspecting the prisons, as well as providing assistance to the inmates and the released persons. At present Pennsylvania Prison Society have the following main spheres of its activities: inspection of prisons and supervision over the observance of the convicts' rights; visiting and helping the convicts; providing them with the necessary support after their release. All that work is done by the volunteers (official visitors), who are the main component of the Society. The state authorities provided them with quite extensive powers at the legislative level. They make inspections of the prisons and communicate with any convicts, etc. The Society has its printed newsletter, Prison Journal and the newspaper Graterfriends.

Keywords: *penitentiary system; Pennsylvania Prison Society; Quakers; correctional punishment; single imprisonment system.*

Надійшла до редакції 12.11.2018